

TSUNAMI

III/3

VGLÁM VŠECHY KAMARÁDY, KAMARÁDKY, PŘÁTELE !!!!!

Destala jsem dopis od Martina, dopis, který mi řekl to, co jsem jen tušila a co při mé poslední návštěvě Trutnova minulou nedělí /6.4./ zůstalo nevyřčeno.

...nejsem utahaná, ale šlemtě nuřtvaná. Na zhroncení našeho TSUHaný, které sice zatím není neodvratná, ale musíme s ním počítat. To se dá ovšem čekat, když táhnou 2 - 3 a zbytek se veze a dost často ho musíme i poprosit k nasednutí. Člověk kvůli nim ani nejede na hory a oni si klído pídě couraj po čundrech stđ. stđ. Nejsme parta, jsme pouze sdružení. A to je mělo na to, abychom mohli vydržet další čas. Nicméně ne-
vzdáme to, ale...

/výňatek z Martinova dopisu/

Zdají se vám tato slova ostrá, přehnaná? Možná sama za sebe říct, že jsou ještě mírná. Kde jsou všichni ti lidé z Děvina, z Huklidý, kteří se tehdy chtěli k nám připojit? Kde je jejich nasazení a chuť? Nevěřím totiž vůbec tomu, že hlavní chyba je ve "vedení"-v Martinovi a snad i ve Standovi /ale tam je situace jiná, to sami víte, z Prahy je přece jen daleko/. Čba dva se snaží udělat maximum. A pak, jestliže je dobrá parta, která si sama vytvoří svůj program, sama

má potom taky zájem na tomto programu s zájem
na jeho splnění a dotáhnutí do konce. Nemí mo-
žné, aby třeba Kartin sám vynášel pořady, sám je
navrhoval /i když třeba i s vaší pomocí/s záro-
veň sám i zapisoval termíny a místa pro vystou-
pení. Člověk není neinvazivní... a také není cen-
trální osobou, víc hlav, víc rozumu. A taky víc
nápadů.

Měla jsem to štěstí, že jsem byla před více
než dvěma lety u xrodu TSUHAMY, na první zrasu,
byla jsem i u xrodu recitáku v Kadani /dnes už
Divadélko poesie KROK/, samozřejmě jsem nechybě-
la ani tehdy, když se poprvé před mnou postupně
dávalo dochromady první TSUHAMI. Vždy a všude jsem
se setkávala s nadšenými lidmi, lidmi, kteří i ně-
co umějí, s lidmi, kteří se stali iými kamará-
dy a přáteli. Každý z nich byl ochoten pomáhat
/i když třeba jen občas a různou formou/ TSUHAMY.
Ti všichni mě vlastně přitáhli k poezii, bez kte-
ré bych si vlastně svůj život už ani nedokázala
představit. Obdivovala jsem jejich plány, myšlen-
ky, nápady a vždy jsem si moc přála, obychom takou
vrou partu dali dochromady i v Kadani.

Teď se však občas sama sebe ptám - proč tyto
lidé, kamarádi, přestávají ve své práci. Ztrácejí
svůj zájem i nadšení. Co děláte všichni v Trutno-
vě, to by mě dost zajímalo! Nevěříte, že byste už
na to nějakou neměli čas. Jestliže totiž člově-

ka něco opravdu zajímá a baví, pak si na to doká-
že udělat čas, i kdyby to měla být jen hodina tý-
dně /ostatně to by přece pro začátek úplně stači-
lo/. Nemí přece skutečně mozné, aby se pravidelněji
scházeli pouze dva tři lidé a ostatní se přišli
podívat pouze tehdy, když vědí, že se jedná o zá-
bavu.

Nemá smysl teď meditovat nad tím, kde je chyba.
Každý se může zkusit sám nad sebou.

A já se teď ptám všech v Trutnově, všech "čle-
nů" TSUNAMI a svých kamarádů? Co uděláte pro své
TSUNAMI ? Jste ochotni mu podat pomocnou ruku ?
Komu vás něco navrhnout: musíte udělat skupinky
po dvou či více lidech, každá skupinka ať si naj-
de podle svých zájmů svůj vlastní pořad, nacvičí
ho ve svém společném volném čase a jednou třeba
za tři měsíce a pořadem vystoupí ve Sklípku.
A jestliže budou tři čtyři skupinky...

Vezměte k sobě všechny zájemce, i když třeba ne-
chtějí recitovat, vždyť v pořadech se uplatí
i hudba, magnetofon, výtvarník, osvětlovač, nápověda
atd. atd. A hlavně nezapomente i na tu zábavu: výle-
ty, krasy, posezení u kytary - jednou měsíčně a neč
si každý najde čas pro všechny, nebo ne?

Pomozte Martinovi i Standovi, nenechte je ve
štychu, podříte TSUNAMI ! V Kadani vás budeme
všichni držet palce, ať se dílo podaří! A já se
budu těšit na vaše ohlasy na tento "článeček"

i na vaše zprávy z Trutnova. A ještě více na to, až se objevíte s vašim pořadem u nás v Kadani. Ano, i tohle jemele a už dojednáme. Ale... tuto možnost budou mít pouze ti, kteří ten pořad připraví a něco do něho dají. Těšme se tedy na vaši návštěvu u nás!

A pro ty, kdo by měli zájem pracovat v TSUMsky a nevědí, kde začít, tak ještě adresy:

Trutnov - přímo centrum TSUMsky

Martin Vávra

Koněvovo náměstí.238

Trutnov

Kadaň - Divadélko poesie KROK

Alena Tučínová

Zahradní 218

Klášteřec nad Chví

na obou místech budou srdečně vítáti všichni zájemci. A kdy můžete přijít? Nejlépe ihned!

Ahoj

Lenka

P.S. Martine, omlouvám se za to, že jsem tu uveřejnila část tvého dopisu, ale asi to bylo nutné a pak - myslím si, že je dobré, že se s ním seznámí i ostatní / třeba nic netuší...?!!/

Co je básně ?

- Čistá pravda - řeklo zrcadlo,
- Slova, slova, nic než slova - namítla struna,
- Hečičky - přidal se štětec,
- Krása - špitly kvítky,
- Janě nevoní - podotkla růže,
- Fantazie - zavržalo okno,
- Bestvaré myšlenky - odseklo pero,
- Její slova platí - děly hodiny,
- Nic si za ní nekoupíš - zacinkaly mince,
- Lásky - rozpomenula se postel,
- Hromada zmačkaného papíru - postěžoval
si koš,
- Život - zabublal potok,
- A má smrt - zanařikal pokácený strom,
- Hlas srdce - pukl kámen,
- Co zatemnil rozum - zašumělo víno,
- Oheň - vypraskla svíčka,
- Vychladlé pojmy - rostála vločka,
- Ach..., poesie... - vzdychl vánek

Někdo se mě zeptal - Co je básně ?-

/ Standa /

Divadélka poesie KROK konečně udělalo krok vpřed

Ano, dá se to tak říci. Pracujeme od září 1983 a teprve dnes můžeme říci, že se nám začíná dařit to, oč se celé ty dva roky snažíme - pracovat ve skupinkách.

Ne jen sami posuďte:

v březnu a dubnu proběhlo několik pořadů, připravují se další -

5.3. Zábcvný večer k MDŽ /Lenka, Jirka B./

účast diváků - 60

pořad trval tři hodiny: verše J. Oulíka, hry a soutěže se střídaly s hudbou k tanci

příprava tohoto pořadu - 1,5 hodiny!!

3.4. Děvče a voják - klubový pořad /Lenka, Lenka S., Jirka V./

účast diváků - 72

doba trvání dvě hodiny: dopisy z vojny, písničky, scénky, otázky do publika, rozhovory na různá témata, poledních 45 minut diskotéka

původně byl připravený program na 15 minut, obecenstvo bylo však vynikající, chytlo se a my měli velkou chuť improvizovat /možnost a témata improvizace však už byla trochu naznačena na zkoušce/

příprava pořadu: 1,5 hodiny v kasárnách /víceměsíčně hledání námětů atd./ + půl hodiny před vlastním pořadem

připravuje se:

Bulat Okudžava /Včelka, Satina, řňa/ - každé úterý jednu hodinu zkouška společná v klubu

Balada o lásce a smrti pro tři hlasy - F. Skarlant /Lenka, Ilka, Honza, Lenka S./ - zkoušky

v pondělí 1,5 hodiny na gymplu a v sobotu či neděli podle chuti a nálady doma/u Lenky/

Vedme prám proudem /Lenka, Lenka S., Jirka V.
+ další dva vojáci/ - zkoušky podle
možnosti v kasárnách
Žijeme v míru /Patrika, Jarke/ - pásmo k vol-
bám - ne 15 minut, zkoušky dle potřeby
ne gymplu
..a to je náš svět /Jana, Kukka Honza/-pásmo
k volbám na 20 minut
Tak to jsme my /Lenka, Ilka, Honza, Lenka S./-
zábavné pásmo, ve kterém představujeme
sami sebe - ku příležitosti Malé spo-
lečenské akademie v Chomutově 29.4.

Dále bychom měli jet s jedním poradem na sve-
záckou akci na Loučnou /koncem dubna/ a v květ-
nu se zúčastníme přehlídky ZUČ v Kadani.

Naši písíci autoři: Lenka, Ilka, Včelka, Honza,
Ina, Lenka S./občas i zhudebňuje básně
i jiné texty/

Scénáře: Lenka, Včelka, Ilka, Jarke, Honza
ostatní vždy upřesňují, navrhuji změny atd.

Hudba: kytara: Ilka, Lenka S. - vystoupení
Satina, Lenka - zatím jen pro sebe

Zpěv: Lenka S., Ilka

Schází vám tady Žabža? Omlouvám se, je zapoje-
na také do pásmo ..a to je náš svět a pak
do přípravy na přehlídku ZUČ. Zároveň však
Žabža pilně nacvičuje -

vyhrála krajské kolo v recitaci
a postoupila na volkrův Prostejov!!!

Ani ostatní však nezůstávají spát. Někteří se
zúčastní recitační soutěže Řezáčův Perštejn

další se zapojí do literární soutěže. Ilka teď postoupila do krajského kola Sovětské písně /ale i poezie, soutěžila zvláště v recitaci/.

Kromě schůzek jednotlivých skupinek máme pravidelně každé úterý možnost setkat se v klubu - po zkoušce Bulata Okudzavy hrajeme hry, Lenka S. zahráje na kytaru, zazpívá, povídáme si o nových knížkách a o všem, co nás zajímá. Věříte, že se nám skoro nikdy ani nechce domů? Ale jsme trochu vázáni na autobusové spojení, takže takhle schůzka trvá jen 1,5 hodiny. Občas se však prodlouží i na 2,5 hodiny /příští úterý budeme v klubu do sedmi - od čtyřech hodin, plánujeme psychohrátky, improvizáčku, kytaru, snad vyjde čas i na diáky atd. Co však určitě nebude chybět, to bude legrace - po práci se velice dobře beví/.

A naše nejvyšší ocenění těchto schůzek?

Slova Aifela, který se k nám jednou přijel podívat a čistou náhodou přišel také do klubu; na konci celého odpoledne mi řekl:

"Tak mě teď mrzí, že jsem nevěděl dřív, co si můžu představit pod recitačním kroužkem. Když nás kdykoliv lákali do podobných kroužků, vždycky jsem odmítal - co tam můžu dělat, vždyť to je munda. Ale tady jsem nevěděl, co dřív - pěkný pořad/připravovala se trampská poezie/, prima kamarádi a spousta legrace. A hlavně, nemusím se bát, že se mi ostatní budou smát, tady jsou na tom všichni stejně. Kdybych bydlél aspoň v okolí Kadaně, mohli byste si mě hned psát za člana..."

/Vzpomínáte, co říkal Aifel ještě na Múziádě o recitáčkách?/.

Díky, Aifels, i díky všem, kteří mi ve vedení KROKu pomáhají - to je všem, kteří jsou vlastně spolutvárci našich pořadů. A je jich už opravdu hodně. A co mě nejvíc těší, letos poprvé nemusím počítat, kolik členů souboru odejde v září z Kadaně, letos poprvé nemáme mezi sebou čtvrtáky /v září jsme začínali opět pouze dvě z loňského obsazení - já a Šabka!/.

Takže tohle jsme my, parta Divadélka poezie KROK z Kadaně

Lenka

oo

P O C H Y A L A

patří všem, kteří přispěli do dnešního TSUNAMI /samozřejmě i všem těm, kteří přispěli dříve/. Jak jste zjistili, přibýlo nás, objevují se i nová jména. A je to fajn, je z čeho vybírat. Vyskytl se však nový problém, ten je však jen vítán - problém, či příspěvek zařadit ihned a který nechat až na příště. Takže tímto se omlouvám všem, kteří tu svůj příspěvek nenašli, nebojte se, v koši neakročil a počítá se s ním. Zimní krizi se snad už podařilo definitivně překonat a vy se můžete těšit na "tlustější" TSUNAMI /a já na vaše nové příspěvky - o čemkoliv.....

Tvé místo

Když dítě plakalo
bito obrem
když dívka s úskostí hleděla
do tváře chuligánů
když na vojně ti
přihlášku dali
když kočárek špatně hlídáný
se pod kola řítil
když na radnici
jai měl říci své ano
a když...
Dítěte jai se už tenkrát
zastal
za cemu půlky subu
za vše jai platil
a platíš
Necítíš se hrdinou
ale víš
kde je tvé místo

Včelka

* * *

Napsala jsem prstem

na výkladní skříň

- hledám novou skryš

Zní to možná podivně

však připsala jsem ještě

o trochu víc - kdo půjčí

mi od ní klíč ?

Nehledám přeci v nekonečnu

chci jen otevřít tím klíčem

tepru od tvé skryše poklidně -

Jen jedno přání přikládám

ne - mařit

ne - volat

ne -- odepisovat

Jen vcházej tiše

a pomalu...

/ Ilka/

Dan se s nějakým zvonkem nikdy nezdržoval. Zabrazil prostě každé ráno pod schodama, dal ruku na ohvůli na klakson, potom vystrčil tu svoji blondátou hlavu ze dveříek a zařval na celý barák:

"Hej, příšero, jedeš dneska přispívat k budování vlasti nebo si vybíráš valno?"

Čarodějnice Schwarzová v přízemí přibouchla okno, neboť si jeho slova vztahuje zřejmě na sebe, já dopiju kafe, natáhnu sako a skulím se po schodech rovnou před Danova žigulíka.

"Halo, Dany, "huňákán, "nesmíš tak řešit! Některým sousedům to kazí náladu začínajícího dne!" Někteří mi souseda jsou právě ta ježibaba, se kterou si každodenně lezeme vzájemně na nervy. Vpědu do otevřených dveříek auta, Dan pustí spojku a je to ráno jako každý jiný. "Hej, kdy už si pořídíš nějakou lepší škatuli, dáble? V tomhle se už nedá pomalu sedět, natož jezdit!"

Danuv smích zaniká v řevu motoru. Někteří jeho nezkušené pasažéry dostávají mořskou nemoc, ale já se s ním do práce dostanu vždycky včas. "Hele, drahoušku, jestli máš něco proti mému autíčku, tak to vyklop, já potom vyklopím tebe a můžeš využívat dopravních podniků!" Macpal se mezi dva nákladáky, znovu vyráží a předjíždí tři vozy najednou. "Máme čas, Dany, najal na závodech, "využívám své pravomoci staršího. "S kým dneska jedeš?"

"Jako obyč. Dědouš Hvozda. Bude mi zase vypravováno ve starejch trampech a nebude k zastavení. "Oba se zařhtáme. Je práce ráno a dva kámoši blbnou jako malí kluci.

"Poalyš, Dany, teď ale vážně. Proč ty s ním jezdíš, když s ním nikdo služit nechce?" Starej Hvozda je sprosták a morous, slova nepromluví slušně a s každým se hádá.

"Oni mi to píšou sami, vědí, že mi to neva. Proč?"

"Jen tak. Já se o těch vašich čachrech se službama a turnusama nevyznám, jenom vím, že jezdíš se s Hvozdou častěji než kdo jiný. Máš k tomu nějaký důvod, ne?"

Dan se zase šklebí: "Jaaně, že mám. On zas dědouš není tak špatnej chlap. Já na něj třeba něco vím.. Aj, tak to zas bude mírně tajný, natolik už Dana znám.

"Ale je to přianě tajný, chceš to slyšet?"
"Povídej..."

"Tož to bylo tak. Jezdil jsem u našeho depa jako pomocník asi tejdén, když jsem chytil tu první službu s Hvozdou. To ti byl den, na kterej se nezapomíná. Chlapi mě sice před námi varovali, prej je to pavouk a protiva, no ale budiž, říkám si. Ráno vlezu na mašinu, otřu okna a takový ty blbosti, přijde náš dědouš a že teda pojedeme. Táhli jsme tenkrát asi třicet prázdnějch "Zet"-ek, souprava jako kráva, ale těžký to nebylo. "Brejlovec" dupal do kopečka jako dívej. Sedíme, já si pískám, Hvozda mlčí, mašina na vošnej stupeň, skrátka idylka.

No a před Hopovem, jestli to tam trochu znáš, se k trati přitáčí silnice, chvílku s ní běží souběžně a pak se protnou na přejezdu. Mezi nima je vzdálenost tak sto metrů, teče tam potok nebo spíš tečková říčka, kolem tráva a stromy.

No a tam mezi nima stál tenkrát auták. Teda stál - byl vraženej mezi dva stromy, v předním skle díra a kolem pár lidí. Za ním stál ještě jeden, kterej se ho snažil dostat lanem zpátky, ale klouzala mu na svahu kola. Oktávka, znáš to, těžkej čumák, lehkěj zadek, náhon na zadní...

Zase jeden šikovnej jezdec, říkám si v duchu, jenže právě Hvozda tenkrát viděl víc než já. Najednou skočil po kontroléru, zatáhl rychlobrzdu a sje na výběh. Spadnul s mašiny, já proti předpisům za ním a šli jsme těch pár metrů zpátky obhlídnout situaci.

Pak jsem ten průšvih uviděl i já. V tom autě seděla ještě ženská, kterou nemohli dostat ven. Byla v bezvědomí a jen sténala. Nepěknej pohled. Ten auták stál čumákem k trati, tak šikovně nezi stromama, že nešli otevřít ani jedny dveře. Stačilo by pohnout s tím tak o deset čísel, abychom se dostali dovnitř, ale řidič oktávky se snažil marně.

Skočil jsem na kufr toho vaku a vlezl dírou do-
vnitř, že si jako zahraju na smaritáns. Žena však
dejhala normálně, na hlavě bouli jak meloun, jenom

k probuzení nebyla. Spustil jsem motor a dohodl
se s tím chlapíkem z oktávky. Zafadil jsem zpá-
tečku a spolu jsme skoušeli vycouvat, ale ten
krám se držel pevně. Vypnul jsem to a začal pomalu
vyndávat střepy z okna, že ji jako protáhneme
tou dírou, jenže do toho přišel Hvozda. Dotáhl z ma-
šiny stočený ocelový lano-musel se s tím pěkně
promysl, to váží pár kilo-a ujal se vedení. Mě vy-
hodil z auta, strčil mi do ruky jeden konec toho
drátu a sám šel směrem k trati. Šapadlo mě sice,
že chce tahat suťák vlaken, ale jak, to jsem netu-
šil, když k sobě stáli kolmo. Nasadil jsem tedy oko
na rám vozu a díval se, jak to dědouš provede. Ně-
kdy ti, nevymslal si to špatně. Vlezl doprostřed-
ka vlaku přímo před autem, satáhl kohouty vsu-
chotechniky a rozvšáil soupravu. Druhý konec lana
protáhl plošinou odstaveného dílu a zavěsil ho
na prázdný hák toho předního. Vznikla tak jakási
kladka. Pak odklusal k mašině, vylezl nahoru
a hvízdal na mě. Rozbrzdil, ujal se kontrolu a po-
malu se rozjel. Vlak se rozdělil na dvě části, la-
no se napadlo rovně vpřed k zabrzděnému dílu
a suťák se pohul.

Ale abych to nenatahoval. Tu ženskou odvezla
oktávka a co se stalo s tou škodovkou, nevím. My
se zdrželi asi půl hodiny, ale Hvozda si to nako-
nec zodpověděl jako překážku na trati nebo tak
něco. Jenom máš řekl, že jestli to někde řeknu, tak
mi rosbije hubu. "Jenže pozor," Dan se zase zas-
mál, "to ještě není konec!"

Zajel mezi parkující vozy před budovou ČSD, vy-
pnul motor a otočil se ke mně: "Za pár dní totiž
přišel ten chlapík s tý škodovky, našel si nás
s Hvozdou v depu a strašně děkoval, že jsme mu ja-
ko zachránili ženu a tak. A víš, co mu na to dědouš
řek? - Jo, váženěj pane, hovno. To chce jen trochu
myalet, víne...?"

Z nabídky Pavla Foltána....

Vybrané folkové akce '86

- +17.5.so- Prostějov /Dům služeb, 18.30 hod./
- +31.5.so- Kroměříž, sportovní hala, FOLKPARÁDA,
12.00 hod.
- 1.6.-ne- FOLKPARÁDA, Ivančice, přírodní amfiteátr
- +31.5.so- Sokolov, 20. jarní dostavník
- +6.-8.6.pá-ne- Vizovice
- +14.6.so- Holešov, 17.00 hod., zánek-SEK ROH
- +21.6.so- Ražice /u písku/, "Ražický prázec"
- +28.6.so- Svitavy, pionýrský háj, 14.00 hod.,
"4.VANDRHEÁL"
- +26.7.so - Velká nad Veličkou
- +4.-10.8.- Telč, "Folkové prázdniny"
- +16.8.so- 13.00 hod, Hulín, "Folkové léto"
- +13.9.so- Strážnice, letní kino
- +17.-20.9.- České Budějovice, "Pisničkáři '86" ,
KK na Sadech
- +24.10.pá- Kynšperk nad Ohří, "Kynšperský podzim",
DK, 19.00 hod.
- 24.10.pá - Mariánské Lázně/dívaldo/, "Přepřahání
dostavníku"
- 25.10.so - 20. Podzimní dostavník, Sokolov,
Sportovní hala, 15.00 a 19.00 hod,
dopoledne recitály

Překrásný déšť - Inka

Prší, vše je zatažené,
pochmurné a mrazivé.
Najednou však - jasno, krásně -
radost hned tě obejmě.

Venku jak když otevře se
opona kdes v divadle.
Pole - předtím šedé-žluté,
jeřabiny sytě červené.

Vše je krásné, pestré, a přec prší.
Kdo as tento zázrak způsobil?
Mezi mraky, ve vzniklé tam díře
Sluníčko nám nese paprsky svůj díl.

Podívej se znovu na tu krásu
-pole, louka, park, strom jeřabin,
a nad tím vším je most, most plný jasu,
srdíčko ti plesá nade vším.

Teď však konec, zas obloha je šedá,
jako v divadle i zde už spadla opona.
Bylo to však krásné, vypovědět se to nedá.
Na takový zázrak srdce dlouho vzpomíná.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Děvín

- D - to je důvěra, co vládne mezi námi
E - jako elita, tedy jedinečnost sama
V - to je víra, kterou chováme si v srdcích
i přes kruté zrady
I - jsou ideály a ty rostou s námi
N - je pak naděje, že vrátíme se zpět

Ještěr

Probouzení doma, v týdnu pracovního procesu, jsou si podobná jako vejce vejci. Všechně tupé a nepřátelská. Meznám člověka, který vstává skokem hned po zavření budíku a zběsile mává pažemi za účelem oxidace krevního oběhu. Zato znám mraky lidí, kteří v polospánku ušetří budíku facku, a za půl hodiny poté dohánějí se šíleným výrazem trolejbus. V poklusu si natahují druhou ponožku, aby v práci zjistili, že místo saka mají pyžamo.

Trampování ovšem patří času víkendu nebo dovolené. Trampové jsou převahou veřejnosti považováni za šilence, kteří spí za všech okolností pod širákem a čím hlubší tím líp! To je ovšem onyl z neznalosti věci. Spánek v přírodě a zvláště probuzení z něho záleží na tom, kdy, proč a hlavně kam uléháme. Probuzení na vandru je každé jiné a neopakovatelné. Ze spánku procitáme třeba jen tak, že už máme dost. To je probuzení vlastné. A když navíc hřeje aluničko, co může být na světě příjemnější? Ještě chvíli ležet a hlavou mezi pam-pališkami a hupky k potoku, očekat pomačkaný obličej a nabrat vodu na čaj.

Jiné probuzení je mokré a lezavé. Je většinou krajně nepříjemné. Snad pro tu zákeřnost, se kterou nás předčasně vyhájí do plískanice z biografu snů, naprosto bezmocné a zúfící; klepete se, není na vás souch niti, ani naděje na špetku tepla.

Zlosynné probuzení je kvůli šutru pod lopatkou. Nebo ho kasarád vtípálek způsobí jinak. Of-fizne hamaku, ve které se vznášíte. Při procitnutí se cítíte jako hrábě, se kterými právě praštili o zem; mezi zuby máte hlínu a listí.

Známe taky probuzení palčivé. To, když potmě a znavení salemneme vedle kopřiv a ve spánku se do nich odkutálims. O něco výraznější efekt nastane, když potmě lehnete do mraveniště a vono se vám v noci přestěhuje do fousů. Velice malebné probuzení vzniká, podaří-li se vám narazit na vosí hnízdo. Tady je opakovaně prokázáno, že spánek je

ukončen nedobrovolným pokusem o překonání světového rekordu ve skoku snožmo do výšky i dálky současně v zašněrovaném spacáku, z výchozí polohy vleže.

Kuřednické probuzení se dá zažít, když v noci přiaranou fousy k pařesu. Budte pracně odtrháváte fous po fousu, nebo se s obavy před skalpováním vlastními nožem odříznete, a po rozednění zasměšníte!

Nemůžeme vynechat ani probuzení s pocitem těžké otravy biochemickými látkami. Polomrtví únavou sebou za tmy buchnete kankaliv. A ráno zasvítlí sluníčko na vás i na hřibek podpapírák třicet čísel od vaší hlavy. Vzpomínám na malého Bidoura, který takto ulehnul se silnou rymou. Ráno, dorůžova vyspínán, se slastně protáhnul. Když to teda chcete vědět, strefil se oběma rukama, no!

S přibývajícím vahou, leností, s hernějšy se rozhodla naše potfiednická parta příliš nezaclánět v hotelu Širák. Hrdý titul objevitelů v oboru přírodního nocování jsme dobrovolně přenechali mladším. Začala nás lákat spíš bouda kamarádů Žebra, řečeného též Žebrák. Zálesácký srub na úpatí Širáka má jediný padourský znak. Je elektrifikován. Vevnitř mliká jedna pětadvacítková žárovka a občas zahouká správný čas ze staříčkého rádia. Což ovšem neruší pohodu, která překlene všechny víkendové dny včetně nedělního večera. Protože zabalit, uklidit a klusat na autobus nás čeká až s kouzelným pondělním rámem, které rázem dokáže změnit i romantickou kulisu ptáčího zpěvu na protivné porvávaní pitonejch foglů.

V busení se střídáme. Když budí sedníspěš Žebrák, lze čekat jen průšvihy. Ujetý autobus a umravňující řeči šéfů v práci. Uznáte, že to donekonečna najde. Uznal to i Žebrák. I nasadil ostruhy svému tvůrčímu géniu. On je totiž kutil-zlepšovatel. Co ho znám, je jeho životní pouť lamována řadou důmyslných vynálezů. Všechny způsobily nějakou hrůzu či nspouh kolosální nedorozumní, čemuž se pak ti nepostizení bujaře smáli. Jako s tím busením...

Génius Žebrák namontoval místo alabé mžurky kilowattový reflektor z kravíns a k budíkovi připojil kontakt. Zvonení a silné světlo! Fungovalo to, jenže máme dobrý spánek i ve světle nanáší. Když si na nás ještě k tomu posvítili i šéfové v práci, bylo to k popukání.

Příště přivlekl v batohu další nestvůrné šajnidlo, zapjal ho k budíku a pro jistotu připojil i rádio. Ráno zarval budík, oslepila světla, zabřesťela dechovka... a všichni pěkně hajali dál.

Začali jsme se raději vracet v neděli večer. Tlustoch Ovar jezdil už v poledne. Jeho šéf každé pondělí čekával už za vrátnicí a poledně mu alíbil, že ho rozemele do salámu. Na jatkách vládnou divný zvyky. Žebrák, zoufalej, že ho kámoši maj za blbýho, bičoval svého génia, až cucky lítaly, tvůrčí beznaděj z něj trčela jako traverse ze sbouraný garáže. Jenže vtom si vzpomněl na dětské hryčky s induktorkeň. Na cívku s jádrem, baterii, bzučící kladívko, dva dráty a rukojeť a mraky veselých soček. Na důvěřivce, kteří se pak s pánou u huby svíjeli do spirály a zaboha se nemohli kmpajících drátů pustit. Tohle přeci musí zabrat aj na mňa, řekl si Žebrák a k budíku ještě připojil malou úhlednou škatulku. S dráty pevně omotanými okolo pačců nohou slavnostně svěstoval klukům: bude čoro, z budy se jede až v pondělí, co se bojíte, sichr staneme, jak uvidíte!

Taky jsme viděli. Vsbudil nás nelidský řev a dupání. Zakysaná voko síra, přivírá se před světly přímo cirkusovými, a co vidí? Génius vylítnal z postele, mlátí sebou v rozškubnutém spacáku na nemyté podlaze, pěnu u huby a fve. Silně. Ona taky síla, která chápala palce jeho nohou, nemá kor nála. Jakoby se mu to snažilo ukrotit nožičky přímo tam, odkud vyrůstají. Ve snaze srazit bestiální účinky svého vynálezu učinil nešťastník několik pokusů srazit tu mašinu ze židle. Povedlo se. Ale elektrická bestie se opět dostává mimo dosah tvůrčí ručičky génia a letí pod protějščí postel tlnštocha Ovara. Ten ještě spí zdravým spánkem obézních.

Výborně osvětlená scéna náhle dostává hudební doprovod. Výrobek dědečka Philipse ožil a přispívá voničkou ranního hudebního optimismu. Na podlaže změní rukou, nohou a drátů, sem tam nějaká elektrická jiskra. Žebrák se zoufale snaží za hrůzného řvaní vepet pro perfektně fungující přístroj. Ale objevuje se další překážka. Ovarův metráček stlačil drátěnku postele málem k podlaže. Přístroj prošel, nešťastný génius ne. Ono potýkaš se s kapací elektřiny a ještě se aloní váhou, to je fakt přespřlís.

Teď už i Ovar nechápavě zírá na Žebrákovy nohy, které ční spod jeho postele a šukbou sebou v rytmu ranních rozhlasových písní. Volty i ampéry se činí, jen co je pravda! Kdyby nám ten pitomec aspoň večer řekl, jak se to vypíná. Ale on se raději nechá rozparcovat elektrickými šoky, než by kmarády zasvětil.

Nikdy jsme se neshodli, jak dlouho tenhle rejdivý rej nohou, elektrických jisker, drátů a cárů specáku trval. Ale od toho památného dne sůstáváme na boudě klidně až do pondělního rána. V buzení se nestřídáme. Budí nás Žebrák a nikdy nexaspíme. On se totiž od té doby budí sám od sebe. A přesně.

A to je ten polední způsob probouzení.
Strachy!

oooooooooooooooooooooooooooo

/Další možnost pěkného spaní a perfektního vzbuzení: vyhlédněte si pole s balíky slámy, postavte si boudu, chatrč či hrad a uložte se ke spánku. Spí se jak v prvotřídním hotelu a ráno vstanete dost rychle. Ale - musíte si vyhlédnout den, kdy ráno vyrazí zemědělcí do pole slámu odvázet. To vám pak rozeberou slámu přínou pod vámi a ještě vám poděkují za to, že nemusí běhat po celém poli. Zkusila jsem to a doporučuji, stojí to za to, fakt!

Lenka W

Ostrava-Hladov. 17.00 v Hospodě na Špici. První účastníci šachťáku se pomalu scházejí. Pivní policie = PI-PO chystá sál, přibližuje basy s mastí, kantor se svojí smečkou ladí svoje nástroje, probíhá urychlená rezervace míst a stolů...

17.30: Od koleji z Poruby přijíždí "speciál linka"-VŠB. Sál se rychle plní. PI-PO provádí distribuci mastí, za několik minut musí být všichni přítomni.

17.50: Kantor: "ad loca, silentium, sesse stoupá a s ní stoupá píseň kde je prezidium!" po druhém opakování písně kantor: "Sesse to bylo slabé, sesse se sílí všim co má a ještě jednou kde je prezidium!" -Vstupuje prezidium, zhasí se světlo v sále, svítí jen nouzové osvětlení a benzínka prezidia, slova písně se mění na Ať žije prezidium!

Prezidium jmenuje postupně všechny funkcionáře šachťáku, kterým vždy náleží oslavná píseň Ať žije... Adláti, případně čestná prezidia jsou jmenováni z řad členů kateder.

Stoupá kantor a s ním celá sesse a karmíny "Hornický stav" a "Gaudemus igitur" jakožto hymny obou přítomných stavů.

Následuje vlastní "jednání" sesse, během kterého se účastníci sesse sílí pivek/vlastně chci říci mastí/ dle vlastního uvážení. Pravda, pokud jim za nějaký prohřešek není silení nařízeno. Postupně stoupají hornické karmíny, jsou předneseny švefily čili vědecka pojednání, probíhá svěcení tupláku či pivní souboj.

O tom všem ale zas až přátě
Martin

Hornické karmina:

HORNICKÝ STAV

1. Hornický stav budiz velebený
h hornický stav to je naše slast
byť postrádal třeba světlo denní
činí vše jen pro svou drahou vlast

ref.: Ano synu všech dolů i všech baní
ruku vlídně k přátelství dej
Jen zdaru měj jen zdaru měj
jen zdaru měj hornický stav

2. Nealyšíte zvonku jasné znění
nealyšíte kleprčka vás zve ?
Muže bratři k dolu bez prodlení
uť Zář dáh zaznívá tak i zde

3. A když práce vaše dokonána
a dobyt je přebohatý kov
odměna vám za to bude dána
věnec slávy ověncí náš rov

VY HAVRANI UMÁZANÍ

1. Vy havrani umázení, kdo by k vám sel do díla,
ve dne v noci pracujete, máte těžká kladiva

ref.: S pannama se vodíte, po hospodách chodíte
a když přijde pondělíčko,
zas do díry musíte.
A když přijde pondělíčko,
zas do díry musíte.

2. Ta neděle dlouhá chvíle, to se vám dobře daří,
to se pěkně vystrojíte, chodíte jak písaři.

oo

...vaše ohlasy na TSUNAMI...
aneb ..vybráno z dopisů..

"Poslední /silvestrovské/ číslo jsem samozřejmě dostal. S tou úvodní telegrafii se nás mořilo asi dvanáct, bylo to zajímavý luštění u jednoho stolu. Nicméně jsem to odnesl, protože po posledním slově se na mě všichni vrhli, že si z nich dělám srandu. Ach jo!... Úplně bomba byl ovšem ten článek od Danka. Vojsko smíchy ležlo po čtyřech, po večerce! Kluci si to opisují, prostě klasika. Mně osobně se taky moc líbila ta básnička "Expres" /od J. Oulíka/. Gratuluju a těším se na další!

Dědek /toho času
v zeleném/

/Dědku, budu se snažit a určitě i ostatní.
Lenka /

.."Váš časopis jsem přečetla a pak koloval celou naší vandrovní partou. Musím přiznat, že vám trochu závidím. Taky jsme kdysi jeden vydávali..."

Jesinka

/Jesinko, napiš nám něco o tvém putování k Baltu/

...Musím se přiznat, že jsem teprve teď četl poprvé poslední dvě čísla TSUNAMI. A to jen proto, že jsem už nic jiného neměl. A tak se fakt omlouvám, že jsem to neučinil už dřív. Zjistil jsem totiž, že je tam hrozně moc zajímavých a dobrých věcí. A navíc od lidí, které znám. V duchu jsem se musel všem omluvit za to, že vždy ležel někde na dně a přitom obsahuje tolik práce a snahy. Myslím si, že teď už budu pozorným čtenářem. A taky mě kláskalo se tam něčím blýsknout...

Honzka

/Děkujeme za pěkné a upřímné slova a budeme se všichni těšit na tvůj příspěvek /

Nežádoucí

Ulice

tuší do neznáma

Příští den jdu

a poznávám je

a dávám jim jména

Ulice setkání

Někdy

Křižovatka Lásky

ulice Líbání

■

Milování ...

Žádné z nich

nedám jméno

Reschodná

Vědka

POZOR!!! Vzhledem k tomu, že v červnu bude
ve škole dost práce a já budu mít méně vol-
ného času a hned začátkem června odjíždím
 pryč, bude uzávěrka červencového čísla dříve-
již 15. června!!!! POHOV!!!

Stále platí, že kdo bude mít v časopise svůj
příspěvek, má přednostní právo při rozesílání
TSUNAMI /čísla, v němž je příspěvek/.

TSUNAMI, zpravodaj TSUNamy

ročník III, číslo 3

odpovědná redaktorka:

Alena Tučínová - Lenks

/Zahradní 218, 43151 Klášterec nad Ohří,

tel.č. 935765/

veškeré příspěvky, názory a kritiky zasílejte
na její adresu

Nevyžádané příspěvky se nevracejí

Toto číslo TSUNAMI vyšlo 7.5.1986

Uzávěrka dalšího čísla 15.6.1986